

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยสนาม(Field Study) โดยใช้การสัมภาษณ์ (Interview) เก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากข้อมูลที่ต้องการมีลักษณะเป็นนามธรรม ที่ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์เข้าใจข้อความแต่ละข้อความถูกต้องตรงกัน ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์อย่างมีเค้าโครง(Structured interview) เพื่อควบคุม ลักษณะข้อมูลที่ได้และเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ให้เป็นไปแน่นอน เดียวกันทุกครั้ง

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานดังนี้

สตรีที่สมรสแล้วที่ทำงาน 2 กลุ่ม คือสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจออกมาทำงานด้วยเหตุจูงใจทางเศรษฐกิจ เพื่อหา เงินจุนเจือครอบครัว หรือหวังผลประโยชน์ทางวัตถุตอบแทน สตรีนักธุรกิจทำงานที่ได้ผลประโยชน์ตอบแทนทางวัตถุโดยตรง และมีโอกาสแสวงหาเงินหรือผลกำไรได้มาก ส่วนสตรีนักวิชาชีพทำงานที่มีลักษณะเป็นงานสังคม ซึ่งบางครั้งอาจไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนทางวัตถุ แต่สังคมอาจตอบแทนรางวัลทางค่านิจใจ เช่น ความมีเกียรติยศชื่อเสียง ความเคารพนับถือ ฯลฯ แทน ด้วยเหตุนี้จึงกล่าว ทำให้ผู้วิจัยตั้งสมมติฐาน ว่า สตรีนักวิชาชีพน่าจะมีการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจต่ำกว่าสตรีนักธุรกิจ

แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการวิจัย

แบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจที่สร้างโดย ประชุมสุข
 อาชวอรุ่ง (ศาสตราจารย์ คร.) ประกอบด้วยคำถาม แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ
 (Prachoomsuk Achava-Amrungs 1967 : 44 - 45)

ส่วนที่ 1 การหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผล (national Profit Maximization) ในส่วนของการหาผลกำไรสูงสุดอย่างสมเหตุสมผลนี้ เป็นข้อความ
 ชนิดให้เลือกตอบอย่างใดอย่างหนึ่ง (dichotomous) ซึ่งมีทั้งหมด 40 ข้อ แต่ละข้อแทน
 ลักษณะพิเศษของคนในสังคมที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจ (advanced society)
 กับคนในสังคมล้าหลัง (backward society) การตรวจให้คะแนนนั้นมีเกณฑ์ว่าข้อใด
 ตอบตรงกับสังคมอุตสาหกรรมให้ 1 คะแนน และข้อใดตรงกับสังคมล้าหลังให้ 0 คะแนน
 ในส่วนนี้มีคะแนนสูงสุดเท่ากับ 40 คะแนน การสร้างคำถามของส่วนที่ 1 นี้ ประชุมสุข
 อาชวอรุ่ง ใช้ทฤษฎีเฉพาะ 7 บทด้วยกัน คือ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 1 บุคคลในสังคมที่ด้อยพัฒนาทาง เศรษฐกิจย่อมนิยมคุณค่าทาง
 ระเบียบวินัย เพื่่ววัฒนธรรม บุคคล ในสังคมที่เศรษฐกิจพัฒนาแล้วย่อมไม่ยึดอยู่ในระเบียบ
 ประเพณีจนเกินไป ถ้าจะเลือกระหว่างคุณค่าทางวัฒนธรรม และคุณค่าทางเศรษฐกิจแล้ว
 ย่อม เลือกคุณค่าทางเศรษฐกิจก่อน เพราะมีความ เข้าใจว่า เศรษฐกิจสำคัญกว่าวัฒนธรรม

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามที่เกี่ยวกับคุณค่าทางวัฒนธรรมตรงข้ามกับคุณค่าทาง
 เศรษฐกิจ (Cultural value versus economic value) จำนวน 4 ข้อ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 2 บุคคลในสังคมที่ด้อยพัฒนาทาง เศรษฐกิจย่อมมีความ เข้าใจใน
 ความหมายของ เงินตรา น้อยกว่าบุคคลในสังคมที่ เศรษฐกิจเจริญแล้ว บุคคลในสังคมที่ด้อยพัฒนาทาง
 เศรษฐกิจมีความรู้สึก ว่า เงิน เป็นสมบัติอย่างหนึ่ง ดังนั้นถ้าใคร แสดงความต้องการ เงินแล้ว เป็นสิ่ง
 น่าอับอาย เกรงว่าใคร จะนิทานว่า เห็นแก่เงิน (งกเงิน) ส่วนคนในสังคมที่ เศรษฐกิจเจริญแล้ว
 มีความ เข้าใจว่า เงินตรา เป็น เครื่องแสดงถึงมาตรฐานราคา (Standard value) สำหรับเปรียบเทียบ
 เทียบคุณค่า ของสิ่งต่าง ๆ เงินเป็นเพียง เครื่องอุปกรณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้การ แลกเปลี่ยน เข้าข องสะดวก

ชั้นยิ่งกว่านั้น ยังมองเห็นว่าเงินเป็นเครื่องวัดความสามารถของคนด้วย จำนวนเงินที่ตนหามาได้ มากนั้นเป็นเครื่องแสดงถึงความสามารถที่น่าภาคภูมิใจ ไม่ใช่สิ่งที่น่าอับอายอะไร เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมีความรู้สึกที่ดีต่อเงิน

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติทางเศรษฐกิจเรื่องเงิน (Economic concept of money) มีจำนวน 12 ข้อ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 3 บุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้วมักมีเหตุผลและนิยมใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific method of Technology) ซึ่งผิดกับบุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจยังต้องพัฒนา ซึ่งมักใช้สามัญสำนึก ความเชื่อที่ไม่มีเหตุผลเป็นรากฐาน และการลองผิดลองถูก บุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้วรู้จักวางแผนการของชีวิต และมองการณ์ไกลกว่าบุคคลในสังคมต้องพัฒนาทางเศรษฐกิจ นั่นคือบุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้ว มีเหตุผลดีกว่าบุคคลในสังคมต้องพัฒนาทางเศรษฐกิจ เช่น ยังมีเงินในมืออยู่ยังไม่ทำงาน พอเงินหมดแล้วจึงทำงานหาเงิน

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับเหตุผลทางเศรษฐกิจ (Economic rationality) มีจำนวน 12 ข้อ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 4 บุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้ว ย่อมมองเห็นว่าบริการหรือแรงงานนั้นเป็นสินค้าอย่างหนึ่ง และตีราคาได้ด้วยเงินตรา เช่นเดียวกับสินค้าทั้งหลาย ส่วนบุคคลในสังคมต้องพัฒนาทางเศรษฐกิจไม่ค่อยมีความสำนึกในความจริงข้อนี้ แม้จะมีการให้เบียดเบียนเงินเดือนค่าจ้างกันก็ตาม ทัศนคติของคนทั่วไปในชีวิตประจำวันยังไม่ค้นคว้าปฏิบัติอย่างแท้จริง

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจสินค้าอรูปนัย (Understanding intangible goods) มีจำนวน 4 ข้อ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 5 บุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้ว มีความเข้าใจดีว่าการเป็นนายหน้า (Broker) นั้นเป็นอาชีพอย่างหนึ่ง ไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดีหรือที่น่าอับอายอะไรและค่านายหน้านั้นก็คือค่าแรงงานของผู้จัดการให้เกิดการซื้อขายกันขึ้น ไม่ใช่สิ่งที่น่ารังเกียจ ฉะนั้นบุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้วจึงมีความรู้สึกที่ดีต่อเรื่องทำนองนั้นมากกว่าบุคคลในสังคมต้องพัฒนาทางเศรษฐกิจ

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการค้ากำไร (Attitude towards speculation) มีจำนวน 4 ข้อ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 6 บุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้ว ย่อมเข้าใจถึงการใช้อิทธิพลของบุคคลหมู่มาก รู้จักเทคนิคของวิธีการหมู่พวกในการแสวงหาผลประโยชน์ร่วมกันในสังคม ส่วนบุคคลในสังคมที่ด้อยพัฒนาทางเศรษฐกิจ ไม่มีความมั่นใจในวิธีการหมู่พวกกัน มีทัศนคติต่างทำ ไม่รู้จักฝึกกำลังในกิจการธุรกิจใหญ่ ๆ

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้ชีวิตนิยกกกำลังกัน (Collectivity orientation) มีจำนวน 6 ข้อ

ทฤษฎีเฉพาะที่ 7 บุคคลในสังคมที่ด้อยพัฒนาทางเศรษฐกิจ มีการเคลื่อนย้ายน้อยกว่าบุคคลในสังคมที่เศรษฐกิจเจริญแล้ว บุคคลในสังคมที่ด้อยพัฒนาทางเศรษฐกิจมักจะมีชีวิตอยู่กับบ้านเกิดเมืองนอน และเทือกเขา เหล่ากอของตน และมีแนวโน้มจะคิดถึงอดีตมากกว่าอนาคต

คำถามส่วนนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ของแรงงานไปเพื่อสินจ้างรางวัล (Labor mobility) มีจำนวน 4 ข้อ

ส่วนที่ 2 ความปรารถนาที่จะเลือกออมพิจารณาในเรื่อง

2.1 การออมในรูปเงินสดตรงข้ามกับการออมในรูปมีเอกสารเป็นใบประกัน (Saving in liquid form versus security form) มีจำนวน 1 ข้อ
คะแนนเต็ม 2 คะแนน

2.2 การออมในรูปมีเอกสารเป็นใบประกันตรงข้ามกับการออมในรูปทรัพย์สินสมบัติ (Saving in security form versus property form) มีจำนวน 1 ข้อ
คะแนนเต็ม 2 คะแนน

ในส่วนความปรารถนาที่จะเลือกออมนี้เป็นคำถามชนิดให้เลือกตอบ (multiple choice) ซึ่งมีทั้งหมด 2 ข้อ การให้คะแนนนั้น ให้คะแนนความปรารถนาที่จะเลือก

ออมของบุคคลตามลำดับชั้นความเจริญทางเศรษฐกิจ ซึ่งแบ่งเป็นชั้นที่หนึ่ง เศรษฐกิจชั้น
 แรกเปลี่ยนโดยตรง ชั้นที่สองชั้นแรกเปลี่ยนโดยใช้เงินเป็นสื่อกลาง และชั้นที่สาม ชั้น
 แรกเปลี่ยนโดยใช้เครดิต ถ้าผู้ใดเลือกออมในรูปแบบเอกสารเป็นใบประกันซึ่งจักอยู่ในชั้น
 แรกเปลี่ยนโดยใช้เครดิตได้ 2 คะแนน ถ้าผู้ใดเลือกออมในรูปแบบเงินสดซึ่งจักอยู่ในชั้น
 แรกเปลี่ยนโดยใช้เงินเป็นสื่อกลางได้ 1 คะแนน และถ้าผู้ใดเลือกออมในรูปแบบทรัพย์สินสมมติ
 ซึ่งจักอยู่ในชั้นแรกเปลี่ยนโดยตรงได้คะแนน 0 คะแนน ส่วนนี้มีคะแนนสูงสุด 4 คะแนน

ส่วนที่ 3 ความปรารถนาที่จะเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนัก

(preference to invest in heavy industries) โดยให้เลือกระหว่างการลงทุน
 ในกิจการอุตสาหกรรมหนัก (heavy industries) กับการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม
 เบา (light industries) เป็นคำถามชนิดให้เลือกตอบ เป็นแบบของกิจการอุตสาหกรรม
 20 ชนิด โดยจำนวนครึ่งหนึ่ง เป็นกิจการอุตสาหกรรมหนักและอีกครึ่งหนึ่ง เป็นกิจการ
 อุตสาหกรรมเบา โดยให้เลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรม 4 ชนิดใน 20 ชนิดที่ให้ไว้
 ถ้าผู้ใดเลือกลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักใช้ข้อละ 2 คะแนน เลือกลงทุนในกิจการ
 อุตสาหกรรมเบาได้ 0 คะแนน ในส่วนนี้มีคะแนนสูงสุด 8 คะแนน

ความตรงและความเที่ยงของแบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ

ประชุมสุข อาชวอำรุง ได้หาความตรง (Validity) ของแบบสัมภาษณ์การ
 ตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ โดยหาความตรงตามทฤษฎี (construct
 validity) โดยใช้การตัดสินของผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน และหาความตรงของคำถามแต่ละ
 ส่วนโดยใช้สูตรการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยกับส่วนรวม (Part-whole
 Correlation) ซึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความตรง 0.984 ซึ่งนับว่ามีค่าสูงมาก

สำหรับความเที่ยงนั้นใช้วิธีการหาความเที่ยงภายนอก (external
 reliability) ของแบบสัมภาษณ์โดยการสัมภาษณ์ซ้ำ (interview-reinterview)
 กับตัวอย่างประชากรจำนวน 24 คน ทั้งช่วงห่างของการสัมภาษณ์ซ้ำ 1 เดือน ได้ค่า
 สัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง ตัวแปรคู่ของคะแนนการสัมภาษณ์ 0.714 และการหาความ
 เที่ยงภายในโดยใช้สูตรของคูเคอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson formula 21)

ไคค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงภายใน 0.667

แบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเศรษฐกิจนี้มีความเที่ยงและความตรงสูง และมีทฤษฎีเฉพาะในการรองรับในการสร้างเครื่องมือ แต่เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่สร้างมาเป็นเวลา 17 ปี แล้ว ผู้วิจัยจึงไคทำการหาความเที่ยงภายนอกซ้ำอีกครั้ง ใคยวิธีการสัมภาษณ์ซ้ำ (interview-reinterview) ใคกับกลุ่มตัวอย่าง 6 กลุ่ม ไคแก่สตรีนักวิชาชีพ รุ่นที่ 1 สตรีนักวิชาชีพรุ่นที่ 2 สตรีนักวิชาชีพรุ่นที่ 3 สตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 1 สตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 2 และสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 3 กลุ่มละ 2 คน รวมทั้งสิ้น 12 คน ไคยทั้งระยะเวลาในการสัมภาษณ์ทั้งกัน 1 เดือน ไคค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง ไคแปรคู้ของคะแนนการสัมภาษณ์ 0.828 ซึ่งนับว่ามีค่าสูง จึงเห็นไคว่าแบบสัมภาษณ์ฉบับนี้ยังมีความเที่ยงอยู่ในปัจจุบัน

ตัวอย่างประชากรและการค้ำเนินการเลือกตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใคใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สตรีไทยที่สมรสแล้วที่อยู่ใคกรุงเทพมหานครประกอบการทำงานทาง "วิชาชีพ" ซึ่งไคแก่ แพทย์ นักกฎหมาย และครู และสตรีไทยที่สมรสแล้วประกอบการทำงานทาง "ธุรกิจ" ซึ่งไคแก่ นักธุรกิจประเภทอุตสาหกรรมการผลิต และนักธุรกิจประเภทอุตสาหกรรมบริการ มีอายุอยู่ในวัยต่าง ๆ 3 รุ่น คือ รุ่นที่ 1 มีอายุเฉลี่ยประมาณ 60 ปี สตรีรุ่นที่ 2 มีอายุเฉลี่ยประมาณ 45 ปี และรุ่นที่ 3 มีอายุเฉลี่ยประมาณ 30 ปี

การเลือกตัวอย่างประชากรใควิธีการเลือกแบบแบ่งชั้น (Stratification) ไคยแบ่งลักษณะของตัวอย่างประชากรออกตามลักษณะการทำงาน คือ สตรีที่ประกอบวิชาชีพ และสตรีที่ประกอบธุรกิจ แลใคในแต่ละกลุ่มการทำงานไคจำแนกสตรีออกเป็นอีก 3 รุ่น เพื่อให้ประชากรกระจายทุกวัย

การค้ำเนินการเลือกตัวอย่างมีขั้นตอนค้ำงค้ำไปนี้

1. การเลือกสตรีนักวิชาชีพซึ่งประกอบค้ำย แพทย์สตรี นักกฎหมายสตรี และครูสตรี

1.1 แพทย์สตรี บัญชีรายชื่อในการสุ่ม (Sampled frame) ได้มาจากหนังสือทำเนียบแพทย์แห่งประเทศไทยซึ่งแพทยสภาจัดพิมพ์ขึ้นครั้งล่าสุด ปี พ.ศ. 2527 มีจำนวนแพทย์สตรี ที่มีภูมิลำเนาและทำงานในกรุงเทพมหานคร 202 คน ผู้วิจัยทำการสุ่ม (random sampling) และเลือกเฉพาะแพทย์ สตรีที่สมรสแล้ว มีอายุเฉลี่ยตามรุ่นที่ต้องการรุ่นละ 10 คน

1.2 สตรีนักกฎหมาย นักกฎหมายแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ นักกฎหมายประเภท 1 หมายถึงผู้ที่เรียนจบทางกฎหมาย และเรียนต่อในระดับเนติบัณฑิต และผ่านการสอบขึ้นทะเบียนเป็นนักกฎหมายประเภท 1 หรือเนติบัณฑิตแล้ว นักกฎหมายในกลุ่มนี้ได้แก่ ผู้พิพากษา ผู้ช่วยผู้พิพากษา อัยการ และทนายความชั้น 1 ส่วนอีกประเภทคือนักกฎหมายประเภท 2 หมายถึงผู้ที่เรียนจบทางกฎหมายแต่ไม่ได้เรียนต่อในระดับเนติบัณฑิต นักกฎหมายในกลุ่มนี้ได้แก่ ทนายความชั้น 2 และนิติกร

เนื่องจากสตรีนักกฎหมายทุกคนไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกเนติบัณฑิตยสภา ซึ่งต่างจากวิชาชีพแพทย์ ที่แพทย์ทุกคนต้องเป็นสมาชิกแพทยสภา ประกอบกับทางเนติบัณฑิตยสภามีได้มีการรวบรวมรายชื่อ นักกฎหมายสตรีไว้ในแหล่งเดียวกัน ดังนั้นบัญชีรายชื่อในการสุ่ม (Sampled frame) จึงได้มาจากแหล่งข้อมูลหลายแห่ง ได้แก่ กรมอัยการ สมาคมนักกฎหมายทางกฎหมาย กระทรวงยุติธรรม และเนติบัณฑิตยสภา ซึ่งมีจำนวนสตรีนักกฎหมายโดยประมาณดังต่อไปนี้

จำนวนอัยการทั่วประเทศ 1248 คน เป็นอัยการหญิง 73 คน

จำนวนผู้พิพากษาทั่วประเทศจำนวน 1030 คน เป็นผู้พิพากษาหญิง 51 คน

จำนวนผู้ช่วยผู้พิพากษาทั่วประเทศ 58 คน เป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาหญิง 14 คน

จำนวนทนายความทั่วประเทศ 11873 คน เป็นทนายความหญิงประมาณ 1600 คน

ในการวิจัยนี้เลือกศึกษาเฉพาะสตรีนักกฎหมายประเภทที่ 1 เท่านั้น เนื่องจากสตรีนักกฎหมายประเภทที่ 2 แม้ว่าจะเรียนมาทางกฎหมายแต่ส่วนมากแล้วมักไม่ได้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายออกไปโดยตรง แต่มีกรับราชการหรือเป็นอาจารย์ค้ำมมหาวิทยาลัย หรือเป็นที่ปรึกษากฎหมายตามหน่วยงานต่าง ๆ และมักไม่ได้เป็นสมาชิกเนติบัณฑิตยสภา

ผู้วิจัยทำการสุ่มตัวอย่างจากบัญชีรายชื่อที่กล่าวมาแล้วข้างต้นและเลือกเฉพาะสตรีนักกฎหมายที่สมรสแล้วในกรุงเทพมหานครมีอายุเฉลี่ยตามรุ่นที่ต้องการ รุ่นละ 10 คน รวมเป็น 30 คน

1.3 ครูสตรี เนื่องจากครูสตรีเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีจำนวนมาก และครูทุกคนไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกครูสภา เช่นเดียวกับนักกฎหมาย จากจำนวนสมาชิกครูสภาทั้งสิ้น 93,995 คน เป็นสมาชิกที่เป็นสตรีประมาณ 65 % คือ ประมาณ 61,096 คนและทางครูสภา มิได้แยกบัญชีรายชื่อครูสตรีไว้ ผู้วิจัยจึงทำการสุ่ม 2 ชั้นดังนี้

1.3.1 สุ่มโรงเรียนระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครจากบัญชีรายชื่อที่มีอยู่ในสมุดโทรศัพท์ ปี 2528 จำนวน 579 แห่งด้วยวิธีการสุ่ม (random sampling) 10 โรงเรียน

1.3.2 สุ่มครูสตรีจากโรงเรียนที่สุ่มมาในชั้นแรกโดยเลือกศึกษาเฉพาะครูสตรีที่สมรสแล้ว มีอายุเฉลี่ยตามรุ่นที่ต้องการรุ่นละ 10 คน โดยที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง จะสุ่มครูสตรีตามเกณฑ์ที่ต้องการมาทั้ง 3 รุ่น รุ่นละ 1 คน รวมครูสตรีที่สุ่มมาได้จำนวน 30 คน

2. การเลือกสตรีนักธุรกิจ เนื่องจากสตรีนักธุรกิจในกรุงเทพมหานครนั้นกระจายอยู่ทั่วไป และมีได้มีผู้ใครรวบรวมรายชื่อสตรีนักธุรกิจไว้เป็นหมวดหมู่ ผู้วิจัยจึงรวบรวมรายชื่อสตรีนักธุรกิจจากแหล่งต่างๆ ได้แก่ สมาคมสตรีนักธุรกิจและวิชาชีพแห่งประเทศไทยซึ่งทางสมาคมได้จัดพิมพ์รายชื่อสมาชิกขึ้นเป็นประจำทุกปี และจากหนังสือคู่มือทำเนียบสตรีในประเทศไทย ปี 84-85 นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ติดต่อขอความร่วมมือจากธนาคารแห่งประเทศไทยในการรวบรวมรายชื่อผู้บริหารหรือผู้จัดการสตรีในบริษัทเอกชนที่เกี่ยวกับธุรกิจการเงิน และธุรกิจอุตสาหกรรม ซึ่งมีรายชื่อนักธุรกิจสตรีรวมทั้งสิ้น 85 คน จากนั้นผู้วิจัยได้เลือกสัมภาษณ์เฉพาะสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว มีอายุเฉลี่ยตามรุ่นที่ต้องการ และขอให้สตรีเหล่านี้แนะนำสตรีนักธุรกิจคนอื่น ๆ ต่อไปอีก ทั้งนี้เพราะสตรีนักธุรกิจเหล่านี้มีการติดต่อทางธุรกิจอย่างกว้างขวางและรู้จักบุคคลในวงการธุรกิจได้ดี ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์สตรีนักธุรกิจทั้ง 3 รุ่น ๆ ละ 30 คน

จากวิธีการเลือกตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้ตัวอย่างประชากรเป็นสตรีไทยที่
 สมรสแล้ว 6 กลุ่ม คือ สตรีนักวิชาชีพ รุ่นที่ 1 สตรีนักวิชาชีพ รุ่นที่ 2 สตรีนักวิชาชีพ
 รุ่นที่ 3 สตรีนักธุรกิจ รุ่นที่ 1 สตรีนักธุรกิจ รุ่นที่ 2 และสตรีนักธุรกิจรุ่นที่ 3 ซึ่งเมื่อ
 จำแนกตามกลุ่มการงาน และรุ่น ได้จำนวนของสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว
 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนสตรีนักวิชาชีพ และสตรีนักธุรกิจ ที่สมรสแล้ว จำแนกตาม
 กลุ่มการงานและรุ่น

รุ่น	ลักษณะการงาน			รวม
	วิชาชีพ	ธุรกิจ		
1	30	30		60
2	30	30		60
3	30	30		60
	รวม	90	90	180

การรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากร ไซ้ผู้สัมภาษณ์ 3 คน ได้แก่ นักศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาการศึกษา 1 คน สาขาวิชาบริหารธุรกิจ 1 คน และผู้วิจัยเองก่อนการสัมภาษณ์ได้มีการตรวจสอบและทำความเข้าใจแบบสัมภาษณ์ให้ตรงกันและวางระเบียบวิธีดำเนินการสัมภาษณ์ไว้เป็นแบบแผนอย่างแน่นอนเพื่อช่วยให้การสัมภาษณ์มีประสิทธิภาพ และอยู่ในขอบเขตมากที่สุด การดำเนินการสัมภาษณ์เริ่มตั้งแต่วันที่ 4 มีนาคม 2528 จนถึงวันที่ 28 เมษายน 2528 เมื่อได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชากรทุกกลุ่มแล้ว นำแบบสัมภาษณ์มาแบ่งตามการงานและรุ่น ได้แบบสัมภาษณ์จำนวน 180 ฉบับ จากกลุ่มประชากร 6 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เป็นตัวแทนของประชากรในการวิจัยครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ตรวจให้คะแนนค่าคอมแต่ละข้อในแบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจเป็นรายบุคคล จำนวน 180 ฉบับแล้ว รวมคะแนนรวม ซึ่งผู้วิจัยถือเป็นคะแนนรวมการตอบสนองต่อสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจของแต่ละคน (x) หาคะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (s) ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของ คะแนนเฉลี่ยระหว่างการงานและรุ่นเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมีตัวประกอบ 2 ตัว (2×3 factorial design) ถ้าการทดสอบมีนัยสำคัญในตัวประกอบใดก็ทำการทดสอบค่าเฉลี่ยที่แตกต่างกัน ด้วยวิธีของคันแคน (Duncan's New Multiple Range Test)

ผู้วิจัยทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของการเลือกในส่วนที่ 2 คือ ระหว่างการออมในรูปแบบเงินสดหรือการออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นใบประกัน และระหว่างการออมในรูปแบบมีเอกสารเป็นใบประกันหรือการออมในรูปแบบทรัพย์สิน ในส่วนที่ 3 คือ ระหว่างการลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมหนักหรือลงทุนในกิจการอุตสาหกรรมเบาด้วยการทดสอบไบนอมิเยล (Binomial Test)

ส่วนความมุ่งหมายขึ้นรองคือ การหาคะกับการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของสตรีไทยที่สมรสแล้ว เป็นส่วนรวมนั้น ผู้วิจัยได้หาคะแนนของตัวอย่างประชากรแต่ละกลุ่มการงานทั้งกล่าว และหาขอบเขตของคะแนนเฉลี่ยของประชากรด้วย

การวิจัยเรื่องนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Method) เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว ใช้แบบสัมภาษณ์การตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจที่สร้างโดย ประชุมสุข อาชวอำรุง ซึ่งมีความเที่ยงและความตรงสูง เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และทดสอบสมมติฐานที่ตั้งไว้ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมีตัวประกอบ 2×3 ตัว ถ้าการทดสอบมีนัยสำคัญในตัวประกอบใด จะทำการตรวจสอบค่าเฉลี่ยที่แตกต่างไปด้วยวิธีของคันทแนน นอกจากนี้ยังทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่าง ของคะแนนการเลือกประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจของตัวอย่างประชากรด้วยการทดสอบไบนอเมียล ข้อค้นพบเป็นความแตกต่างของการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจระหว่างสตรีนักวิชาชีพและสตรีนักธุรกิจที่สมรสแล้ว 3 รุ่น ลักษณะของความแตกต่างของการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจ และระดับการตอบสนองต่อสิ่งรบกวนทางเศรษฐกิจของสตรีไทยที่สมรสแล้วเป็นส่วนรวม.

